

การบังคับใช้พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2557
ศึกษากรณี : การหลุดพ้นความรับผิดของผู้ค้ำประกันที่มีผลกระทบต่อธนาคารพาณิชย์

Enforcement of the Amendment of the Civil and Commercial Code (No. 20) Act B.E. 2557 (2014)

Case Study on an Effect of Commercial Bank of a Discharge of Guarantor's liability

กฤษฎาณี จงสงวนกลาง^{1*} และ กุลพล พลวัน²

Krissayanee Jongsanguanklang^{1*} and Kullaphol Phollawan²

^{1*} นักศึกษาปริญญาโท คณะนิติศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรังสิต ถนนพหลโยธิน ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี 12000

² อัยการอาวุโส สำนักงานวิชาการ สำนักงานอัยการสูงสุด ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติฯ อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์ 120 หมู่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210

^{1*} Graduate student in master of law ,RangsitUniversity,Phahonyothin Rd.,, Lak-hok,Patumtanee,Thailand 12000

² Senior Public Prosecutor, Department of Technical Affairs, Office of the Attorney General, Rajaburi Direkridhi Building, Government Complex,120 Moo 3, Chaneng Watthana Rd.,, Lak-si, Bangkok, Thailand 10210

*Corresponding author, E-mail: krissaya_j@yahoo.com

บทคัดย่อ

ธนาคารพาณิชย์ถือเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญทั้งในภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรม การที่ธนาคารพาณิชย์จะอนุมัติวงเงินสินเชื่อจะพิจารณาจากความน่าเชื่อถือจากตัวลูกหนี้และหลักทรัพย์หรือบุคคล เรียกว่า “ผู้ค้ำประกัน” ที่จะเป็นประกันการชำระหนี้ของลูกหนี้ หากลูกหนี้ไม่ชำระ ในปัจจุบันได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องการค้ำประกันตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2557 เพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้ค้ำประกันที่เปิดช่องให้ ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นความรับผิดได้ง่ายขึ้น ไม่ว่าจะเป็นกรณีที่ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นความรับผิดบางส่วน หากธนาคารพาณิชย์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้มิได้มีหนังสือบอกกล่าวแก่ผู้ค้ำประกันตามมาตรา 686 หรือกรณีที่ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากหนี้ทั้งหมด หากธนาคารพาณิชย์ทำการผ่อนเวลาให้แก่ลูกหนี้โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ค้ำประกันตามมาตรา 700 ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวกระทบต่อทางปฏิบัติงานของธนาคารพาณิชย์เป็นอย่างยิ่ง จึงส่งผลกระทบต่ออนุมัติวงเงินแก่ลูกหนี้จะต้องมีการเพิ่มหลักเกณฑ์และความเข้มงวด อันทำให้ประชาชนรายย่อยหรือกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ไม่สามารถเข้าถึงธนาคารพาณิชย์อาจก่อให้เกิดหนี้ในระบบที่ส่งผลกระทบต่อภาพรวมการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย จึงเห็นควรเสนอให้มีการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เรื่องความหลุดพ้นของผู้ค้ำประกันให้มีความสอดคล้องในทางปฏิบัติในการอนุมัติสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์หรือเพื่อประโยชน์ต่อการบังคับใช้กฎหมายและเพื่อประโยชน์ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

คำสำคัญ : ธนาคารพาณิชย์ ค้ำประกัน การหลุดพ้นความรับผิดของผู้ค้ำประกัน

Abstract

Commercial banks are important sources of investment fund both for business and industrial sector. In considering whether to provide a credit, the banks will take into account of solvency of the debtors and securities provided under the credit, which includes any asset or personal guarantee. Under such guarantee, a guarantor undertakes liabilities under the credit if the debtor is in default. At present, the principle of guarantee under the Civil and Commercial Code has been amended by the enactment of the Amendment of the Civil and Commercial Code (No.20) Act B.E. 2557 (2014). Such amendment was intended to protect the guarantors by providing additional grounds for discharging the guarantor from liability, namely; the partial discharge under section 686 in case the notice of default and demand for payment has not been sent to the guarantor, the complete discharge under section 700 where the banks without prior consent of the guarantor, extend the due date under the credit. Such provisions have significant impact on banking practice. The banks have to strictly apply certain criteria which will directly affect the credit approval for potential debtors. That will impede the access to financial fund from the bank for retail customers and the SMEs. It may also force them to seek credit from the loan shark which will cause detrimental effect on the overall Thailand economic expansion. The researcher then suggests amending the discharge of guarantor's liability in this regard under the Civil and Commercial Code in order to be consistent with the process of Commercial Banks in providing credit facilities and law enforcement, or for the benefit of every parties concerned.

Keywords: commercial bank, guarantee, discharge of guarantor's liability.

1. บทนำ

ธนาคารพาณิชย์ถือเป็นธนาคารพาณิชย์หลักในการปล่อยสินเชื่อในระบบไม่ว่าแก่ภาคธุรกิจภาคอุตสาหกรรม ผู้ค้ารายย่อย หรือประชาชนโดยทั่วไป ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ว่าธนาคารพาณิชย์เป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญของประเทศ (ชนินทร์ พิทยาวิธ, 2533)

การที่ธนาคารพาณิชย์ในฐานะเจ้าหนี้จะทำการอนุมัติปล่อยเงินกู้ให้แก่ลูกหนี้รายใด นอกจากพิจารณาถึงลักษณะความน่าเชื่อถือจากตัวลูกหนี้ที่จะทำการชำระหนี้ได้ครบถ้วนตามสัญญาแล้ว หลักประกันในการชำระหนี้ก็เป็นสิ่งสำคัญที่ไม่น้อยไปกว่ากัน (วารินนามสกุล และมารศรี สิกเสน, 2522) โดยหลักประกัน

ในการสร้างความน่าเชื่อถือแก่เจ้าหนี้ นั่นอาจเป็นทรัพย์สินหรือตัวบุคคลผู้ค้ำประกัน

"การค้ำประกัน" หมายถึง การประกันการชำระหนี้ด้วยบุคคลอื่นเป็นสัญญาประเภทหนึ่ง ซึ่งบุคคลอื่นนอกเหนือจากเจ้าหนี้และลูกหนี้ยอมตกลงกับเจ้าหนี้ว่า หากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ตนจะยอมชำระหนี้ให้เจ้าหนี้ (ชุมพล จันทราพิพัฒน์, 2548) โดยการเอาความน่าเชื่อถือหรือความมีฐานะทางการเงินของตนเองเข้าเป็นประกันจะชำระหนี้ให้หากลูกหนี้ได้ทำการผิดสัญญาบุคคลนี้เรียกว่า "ผู้ค้ำประกัน"

ในปัจจุบันได้มีการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในส่วนในเรื่องการค้ำประกันตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย

แพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2557 ที่มีความมุ่งหมายในการให้ความคุ้มครองผู้ค้าประกันอันเป็นการแก้ไขข้อเสียเปรียบที่เกิดขึ้นแก่ผู้ค้าประกันตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เดิม แต่ทั้งนี้การแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องดังกล่าวกลับเป็นการให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้ค้าประกันอันส่งผลกระทบต่อธนาคารพาณิชย์เป็นอย่างมาก อาทิ การที่ผู้ค้าประกันหลุดพ้นความรับผิดในกรณีตามมาตรา 686 ที่ผู้ค้าประกันสามารถยกข้อต่อสู้เพื่อให้ตนเองหลุดพ้นความรับผิดจากหนี้บางส่วนหากไม่ปรากฏว่าธนาคารพาณิชย์ได้ทำหนังสือบอกกล่าวแก่ผู้ค้าประกันนับแต่ลูกหนี้ผิดนัด หรือมาตรา 700 ที่หากธนาคารพาณิชย์ทำการผ่อนเวลาให้แก่ลูกหนี้โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ค้าประกัน ย่อมส่งผลให้ผู้ค้าประกันหลุดพ้นจากหนี้ทั้งหมด

ทั้งนี้ บทบัญญัติดังกล่าวทำให้ผู้ค้าประกันหลุดพ้นจากการต้องรับผิดแก่ธนาคารพาณิชย์ในฐานะเจ้าหนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ถือเป็นการลดความน่าเชื่อถือในโอกาสที่ธนาคารพาณิชย์จะได้รับชำระหนี้จนครบถ้วน (ชนินทร์ พิทยาวิธิ, 2533) อันส่งผลในทางปฏิบัติในการใช้ดุลพินิจอนุมัติวงเงินแก่ลูกหนี้ที่ต้องมีการเพิ่มหลักเกณฑ์และความเข้มงวดยิ่งขึ้น ตลอดจนมีการเรียกหลักทรัพย์ค้ำประกันจากลูกหนี้ที่เพิ่มขึ้น ส่งผลให้ประชาชนรายย่อยหรือกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ต้องอาศัยแหล่งเงินทุนจากธนาคารพาณิชย์ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนอันอาจก่อให้เกิดหนี้ในระบบที่ส่งผลกระทบต่อภาพรวมการขยายตัวของเศรษฐกิจไทยในภาพรวม และอนาคตข้างหน้าปัญหาหนี้เสียหรือหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non Performing Loan : NPL) จะมีมากยิ่งขึ้น ประเทศไทยอาจเกิดปัญหาเศรษฐกิจฟองสบู่ดังเช่นในปี พ.ศ.2540 อีกครั้งก็เป็นได้

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการหลุดพ้นจากความรับผิดของผู้ค้าประกันบางส่วนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
2. เพื่อศึกษาผลกระทบต่อธนาคารพาณิชย์ในการบังคับใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องค้ำประกัน ในกรณีที่ผู้ค้าประกันหลุดพ้นความรับผิดบางส่วน
3. เพื่อศึกษาถึงการหลุดพ้นจากความรับผิดของผู้ค้าประกันในต่างประเทศว่ามีกรณีใดบ้าง ตลอดจนศึกษาถึงสิทธิของผู้ค้าประกันในเรื่องความรับผิดของต่างประเทศว่ามีขอบเขตเพียงใด
4. เพื่อศึกษาแนวทางที่เหมาะสมเพื่อนำมาประยุกต์ใช้แก้ไขปัญหาค้ำประกันที่ส่งผลกระทบต่อธนาคารพาณิชย์เกินสมควร

3. วิธีดำเนินการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการวิจัยเอกสารในลักษณะของการวิจัยจากข้อมูลจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คำพิพากษา เอกสาร หนังสือ คำอธิบายบทความในตำราอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสัมภาษณ์บุคคลและองค์กรที่เกี่ยวข้องที่ได้รับผลกระทบ จากการบังคับใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย เพื่อเปรียบเทียบเรื่องการหลุดพ้นความรับผิดของผู้ค้าประกันที่ได้ทำไว้แก่ธนาคารพาณิชย์ในฐานะเจ้าหนี้ เพื่อรวบรวมมาประกอบการศึกษาและทำความเข้าใจเพื่อประมวลเป็นข้อเสนอแนะต่อไป

4. ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การที่บุคคลใดได้แสดงเจตนาเข้าเป็นผู้ค้าประกันหนี้แก่ธนาคารพาณิชย์นั้น ย่อมต้องถือว่าบุคคลดังกล่าวทราบและยินยอมในการเข้าผูกพันตน

เพื่อชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ได้แก่ธนาคารพาณิชย์โดยสมัครใจ (ปัญญา ถนอมรอด, 2542) ในกรณีที่ลูกหนี้มิได้ปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้แก่ธนาคารพาณิชย์

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 686 ได้บัญญัติให้เจ้าหนี้ซึ่งรวมถึงธนาคารพาณิชย์มีหน้าที่ต้องทำการบอกกล่าวแก่ผู้ค้ำประกันเป็นหนังสือภายใน 60 วันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด หากมิได้ปฏิบัติตามย่อมส่งผลให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดชอบในดอกเบี้ย ค่าสินไหมทดแทน ตลอดจนค่าภาระติดพันอันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้รายนั้นที่เกิดขึ้นภายหลังจากพ้นกำหนด 60 วัน โดยมีได้ปรากฏถึงหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขการบอกกล่าว อันก่อให้เกิดปัญหาในการการตีความในทางปฏิบัติของธนาคารพาณิชย์ได้หลายทาง เช่น จะถือเพียงว่าหากได้ปฏิบัติตามครบถ้วนตามเงื่อนไขโดยการส่งหนังสือแก่ผู้ค้ำประกันแล้วให้ถือว่าผู้ค้ำประกันได้รับหนังสือบอกกล่าวหรือทราบถึงการผิดนัดของลูกหนี้ อันทำให้ธนาคารพาณิชย์มีสิทธิในการบังคับชำระหนี้ทั้งหมดจากผู้ค้ำประกันแล้ว หรือจะต้องให้ผู้ค้ำประกันได้ทราบถึงข้อความในหนังสือแล้วจึงจะถือว่าธนาคารพาณิชย์ได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมาย หรือในกรณีที่มีการย้ายภูมิลำเนาของผู้ค้ำประกันจากที่อยู่เดิมโดยไม่ได้ทำการแจ้งให้ธนาคารพาณิชย์ทราบก่อให้เกิดปัญหาในการจัดส่งหนังสือไปยังผู้ค้ำประกัน ที่หากธนาคารพาณิชย์ทำการจัดส่งหนังสือบอกกล่าวไปยังที่อยู่เดิมจะถือได้ว่าธนาคารพาณิชย์ได้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกันแล้วหรือไม่ เป็นต้น จากความไม่ชัดเจนของบทบัญญัตินี้ดังกล่าวถือเป็นช่องว่างของกฎหมายที่ผู้ค้ำประกันยกขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างโต้แย้งแก่ธนาคารพาณิชย์ที่เป็นเจ้าหนี้เพื่อให้ตนหลุดพ้นจากความรับผิดชอบบางส่วน

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 700 ที่ห้ามกำหนดข้อตกลงไว้ล่วงหน้าให้ผู้ค้ำประกัน

ยินยอมในการผ่อนเวลา ซึ่งส่งผลกระทบต่อธนาคารพาณิชย์ที่หากเมื่อหนี้ของลูกหนี้ถึงกำหนด แต่ลูกหนี้ไม่สามารถผ่อนชำระได้ทันตามกำหนดระยะเวลาหรือผิดนัดชำระหนี้ ธนาคารพาณิชย์ในฐานะเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจขอเจรจา ประนีประนอมปรับปรุงโครงสร้างหนี้ เพื่อลูกหนี้จะได้ชำระหนี้ต่อไป ซึ่งธนาคารพาณิชย์จะต้องจัดให้ผู้ค้ำประกันยินยอมด้วยทุกครั้ง โดยจะทำข้อตกลงให้ผู้ค้ำประกันยินยอมด้วยการผ่อนเวลาไว้ล่วงหน้ามิได้ แม้จะปรากฏว่าผู้ค้ำประกันได้ให้ความยินยอมไว้ล่วงหน้าข้อตกลงดังกล่าวก็หาใช้บังคับได้ และหากผู้ค้ำประกันไม่ยินยอมด้วยในการผ่อนเวลา ผู้ค้ำประกันย่อมหลุดพ้นจากความรับผิดชอบที่ อันส่งผลให้ธนาคารพาณิชย์ไม่ยากที่จะมีความเสี่ยงหากผู้ค้ำประกันจะหลุดพ้นจากความรับผิดชอบ จึงเลือกที่จะฟ้องร้องในชั้นศาล ซึ่งหากเป็นเช่นนี้แล้วในอนาคตคงปฏิเสธไม่ได้ที่จะมีการนำคดีมาฟ้องร้องต่อศาลมากขึ้น

บทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่องการหลุดพ้นจากความรับผิดชอบของผู้ค้ำประกันดังกล่าว ถือเป็นบทบัญญัติที่เพิ่มโอกาสที่ธนาคารพาณิชย์จะไม่ได้รับชำระหนี้ที่เต็มจำนวน อันเป็นการลดความน่าเชื่อถือแก่ธนาคารพาณิชย์ในฐานะเจ้าหนี้อย่างยิ่ง (เรวัตร์ ชาตรีวิสิษฐ์, 2534) อันจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจภาพรวมของประเทศต่อไป

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องค้ำประกันในประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมัน (The German Civil Code) และในสหพันธรัฐสวิสได้กำหนดขอบเขตสิทธิและความรับผิดชอบของผู้ค้ำประกันไว้ในประมวลกฎหมายสหพันธรัฐว่าด้วยหนี้ (The Federal Code of Obligations) ที่บัญญัติถึงการหลุดพ้นจากการชำระหนี้ที่เหมือนกันดังต่อไปนี้

กรณีเจ้าหนี้อื่นได้แก่ธนาคารพาณิชย์ทำการละสิทธิที่มีต่อผู้ค้ำประกัน ซึ่งก็เป็นไปได้ตามหลัก

ความศักดิ์สิทธิ์ในการแสดงเจนา เพราะการที่ธนาคารพาณิชย์จะทำการสละสิทธิ์ดังกล่าวนี้ จะต้องมีความเชื่อมั่นพิจารณาเห็นแล้วว่าลูกหนี้มีสถานะทางการเงินที่จะทำการชำระหนี้คืนได้ตามสัญญาแล้ว หรือ

กรณีสภาพทางการเงินของลูกหนี้แย่งลงอย่างมากหรือลูกหนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงภูมิฐานะ สถานประกอบการ หรือถิ่นที่อยู่ภายหลังจากการเข้าทำสัญญา อันเป็นการยากที่ลูกหนี้จะกลับมาปฏิบัติชำระหนี้คืนตามสัญญา ทั้งนี้ แม้จะเป็นการที่ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดชอบโดยที่ธนาคารพาณิชย์ก็ไม่สามารถเรียกชำระหนี้จากลูกหนี้ได้ก็ตาม แต่การที่ผู้ค้ำประกันจะหลุดพ้นในกรณีนี้ได้ นั้น ผู้ค้ำประกันมีหน้าที่ต้องนำสืบในชั้นศาลถึงสภาพทางการเงินของลูกหนี้หรือลูกหนี้ได้เปลี่ยนแปลงภูมิฐานะ ไม่สามารถจะชำระหนี้แก่ธนาคารพาณิชย์ได้โดยสิ้นเชิง

เห็นได้ว่าสาธารณรัฐเยอรมนีและสมาพันธรัฐสวิสที่เปิดโอกาสให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดชอบธนาคารพาณิชย์ซึ่งมีฐานะเป็นเจ้าหนี้ได้นั้น ต้องเกิดจากการแสดงเจนาของคู่สัญญาหรือผู้ค้ำประกัน หรือผู้ค้ำประกันนำสืบได้ตามเงื่อนไขของบทบัญญัติกฎหมายในชั้นศาล โดยไม่มีบทบัญญัติที่เปิดช่องให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นความรับผิดชอบอย่างเช่นในประเทศไทยที่เป็นการหลุดพ้นความรับผิดชอบโดยทันทีตามเงื่อนไขของบทบัญญัติกฎหมาย โดยไม่จำเป็นต้องนำสืบที่เกี่ยวกับสถานะทางการเงินอันเป็นพื้นฐานสำคัญในการชำระหนี้แต่ประการใด

ดังนั้น จึงเห็นควรให้มีการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เรื่องความหลุดพ้นของผู้ค้ำประกัน ให้มีความสอดคล้องในทางปฏิบัติในการอนุวัติสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ เพื่อลดผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจของประเทศไทยในอนาคต

5. บทสรุป

ธนาคารพาณิชย์ถือเป็นสถาบันทางการเงินหลักของประเทศในการปล่อยเงินกู้เพื่อนำมาหมุนเวียนภายในประเทศ ตลอดจนเป็นการลดปัญหาหนี้ในระบบการที่ธนาคารพาณิชย์ปล่อยสินเชื่อแก่ลูกหนี้รายใดก็ตาม นอกจากความน่าเชื่อถือในตัวลูกหนี้แล้ว ความน่าเชื่อถือในตัวบุคคลผู้ค้ำประกันก็สำคัญไม่แพ้กันในการสร้างความเชื่อมั่นว่าจะได้รับชำระหนี้กลับคืนมาอย่างครบถ้วน ดังนั้น บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ไม่ชัดเจนต่อการปฏิบัติงาน หรือการที่ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดชอบโดยขัดกับทางปฏิบัติงานจึงเป็นการลดความน่าเชื่อถือแก่ธนาคารพาณิชย์เป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น จึงเห็นให้มีการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะดังนี้

1. มาตรา 686 บัญญัติว่าเจ้าหนี้จะใช้สิทธิเรียกร้องให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ได้ หากเจ้าหนี้มีได้หนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกันภายใน 60 วันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด เป็นเหตุให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดชอบ ในดอกเบี้ย ค่าสินไหมทดแทน ตลอดจนค่าภาระคิดค้น อันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้รายนั้นที่เกิดขึ้นภายหลังจากพ้นกำหนด 60 วันแล้ว โดยบัญญัติเพิ่มเติมในวรรคท้าย ยกเว้นไม่รวมถึงวงเงินค้ำประกันที่มีจำนวนมากและมีความเสี่ยงให้สิทธิธนาคารพาณิชย์เรียกเอาจากผู้ค้ำประกันได้เช่นเดียวกับลูกหนี้ชั้นต้น หรืออาจคิดคำนวณค่าปรับเป็นรายวันจากลูกหนี้หรือผู้กู้และผู้ค้ำประกันได้ตลอดระยะเวลาที่ลูกหนี้ไม่ปฏิบัติตามการชำระหนี้ ซึ่งแนวทางการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวจะลดผลกระทบที่จะเกิดกับประชาชน ธนาคารพาณิชย์และภาครัฐ

2. มาตรา 700 ที่ระบุให้การปรับโครงสร้างหนี้ด้วยการยืดระยะเวลาชำระหนี้ใดๆ ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ค้ำประกัน และหากผู้ค้ำประกันไม่ยินยอมทำให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดชอบ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว

ธนาคารพาณิชย์จะไม่สามารถปรับโครงสร้างหนี้ได้
ดังนั้นจึงเห็นสมควรให้การปรับโครงสร้างหนี้ไม่ต้อง
ผ่านความยินยอมของผู้ค้าประกัน เพื่อลดปัญหาหนี้เสีย
ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ด้วยกฎหมายธุรกิจ. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2522.

6. กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยดี ข้าพเจ้าต้อง
ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์(พิเศษ) กุลพล พลวัน
และนางเอกหญิง ดร. ศิริภา จำปาทอง ที่ให้คำแนะนำ
ปรึกษาด้วยดีเสมอมา และสุดท้ายขอขอบพระคุณ
ครอบครัวที่ให้การสนับสนุนทางด้านการศึกษามาโดย
ตลอด

7. เอกสารอ้างอิง

ชุมพล จันทราทิพย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ ลักษณะคำประกัน จำนอง จำนำ.
พิมพ์ครั้งที่ 9 แก้ไขเพิ่มเติม. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

ปัญญา ถนอมรอด. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ว่าด้วยยืม คำประกัน จำนอง
จำนำ พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม.
กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมาย
แห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2546.

ชนินทร์ พิทยาวิธ. ธนาคารพาณิชย์ใช้มาตรการอะไร
ในการพิจารณาปล่อยสินเชื่อ. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพมหานคร: บริษัทอมรินทร์ พรินต์
กรุป จำกัด, 2533

เรวัตร์ ชาตรีวิศิษฐ์. เทคนิคการบริหารเครดิตอย่างมี
ประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2534.

วารี นามสกุล และมารศรี ศีกะเสน. คำอธิบายประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์เฉพาะในส่วนที่ว่า